

בש"פ 5223/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5223/23

לפני: כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס) מימים 5.1.2023 ו- 27.6.2023 במ"ת 1129-12-22

תאריך הישיבה: א' באב התשפ"ג (19.7.2023)

בשם העורר: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד יוסף קנפו

בשם נפגעת העבירה: עו"ד ליקול טמסוט

החלטה

1. לפניי ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס) מימים 5.1.2023 ו- 27.6.2023 במ"ת 1129-12-22, בגדרן נקבע כי קיימות ראיות לכאורה למיוחס לעורר בכתב האישום, ובית המשפט הורה על

מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, תוך מתן זכות להגשת בקשה לעיון חוזר בתום עדות המתלוננת.

2. ביום 1.12.2022 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של אינוס קטינה בת משפחה, בגין מעשים שלפי המתואר ביצע בבתו בין השנים 2012-2014, עת שהייתה בין הגילאים 4-6. צוין כי בכל אותם מקרים אמר המשיב לקטינה לבל תספר על כך לאמה ולאף אדם אחר. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בהחלטה מיום 5.1.2023 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר במיוחס לו בכתב האישום, ובהמשך לכך הוגשו מספר תסקירי מעצר בעניינו, שהעדכניים מביניהם המליצו על מעצרו במתכונת של פיקוח אלקטרוני. לאחר בחינת התסקירים, לרבות התסקיר בו פורט מצבה העדכני של הקטינה, קבע בית המשפט המחוזי, בהחלטה מיום 27.6.2023, כי "האיזון הנכון יהיה הותרתו של המשיב במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו לפחות עד לסיום עדותה של המתלוננת" וכי לאחר מועד זה, וככל שלא יהיו התפתחויות בלתי צפויות, יוכל העורר להגיש בקשה לעיון חוזר. בכפוף לכך, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

מכאן הערר שלפניי.

3. הערר מופנה הן נגד קביעת בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של ראיות לכאורה, והן נגד החלטת בית המשפט המחוזי על מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו תוך דחיית המלצות שירות המבחן. העורר טוען, בעיקרו של דבר, כי הגרסאות שמסרה הקטינה בהודעותיה מעוררות קשיים רבים, המצביעים על תשתית ראייתית לכאורית שמשקלה נמוך ביותר, אשר אין בה די לשלילת חירותו. בתוך כך נטען, בין היתר, כי הקטינה תיארה כי העבירות בוצעו "כל לילה", על אף שהדבר אינו נתמך בגרסאות העדים האחרים; כי גרסת הקטינה על פיה העורר ביצע בה את המעשים בסלון הבית, כאשר יתר בני המשפחה עשויים להיכנס בכל רגע, ובמיטת העורר עת שאשתו של העורר ישנה באותה המיטה, משוללת היגיון; כי אשתו של העורר לא העידה כי התעוררה ולו פעם אחת עקב ביצוע העבירות במיטתם, ואף לא הבחינה בדם על הסדין אותו תיארה הקטינה; כי בחקירתה השנייה נשאלה הקטינה לעניין פרטים שמסרה בחקירתה הראשונה, וציינה שאינה זוכרת אותם; כי הקטינה מסרה גרסאות סותרות ביחס לביצוע מעשים על-ידי העורר במיטתו; וכי היא תיארה את ביצוע המעשים באופן פשטני וכוללני. העורר מוסיף כי יש לבחון את הדברים האמורים בשים לב ליכולותיה הקוגניטיביות הנמוכות של הקטינה, האפשרות שנחשפה לתכנים פורנוגרפיים, והאפשרות שהמניע לאמירת הדברים הוא תסכול מסירובו של העורר ליתן לה כסף. עוד טוען העורר כי בשים לב לחלוף הזמן - כשמונה שנים מאז ביצוע העבירות, ולעובדה כי הקטינה עמדה עמו בקשר במהלך התקופה האמורה, המסוכנות הנשקפת ממנו אינה גבוהה ואף לא מתעורר בעניינו חשש לשיבוש מהלכי משפט. לפיכך נטען, כי מכל מקום, היה על בית המשפט המחוזי להורות על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני בהתאם להמלצת שירות המבחן בעניינו.

המשיבה מצידה סבורה כי יש לדחות את הערר, בהיעדר עילה להתערבות בהחלטות בית המשפט המחוזי.

4. לאחר שמיעת טענות הצדדים, ועיון בהחלטות בית המשפט המחוזי ובמכלול חומר הראיות שהוגש לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

5. עיקרי הראיות פורטו בהרחבה בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.1.2023, ולא אחזור על הדברים. אציין כי לאחר עיון בחומר הראיות אף אני סבורה, כי קיים בסיס ראייתי לכאורי לעבירות המיוחסות לעורר, שסודותיו

בהודעות הקטינה, בראיות תומכות של בני משפחתה ובעדויות של גורמים טיפוליים לפנייהם חשפה את המעשים, לרבות על מצבה הנפשי בעקבות חשיפתם, וממילא לא מצאתי כל עילה להתערב בהכרעתו של בית המשפט המחוזי בעניין זה. טענותיו של העורר רובן ככולן נבחנו על-ידי בית המשפט המחוזי, ואין בהן כדי לבסס חולשה ראייתית שיש להביאה לידי ביטוי כבר בשלב זה, במסגרת הליך המעצר. עוד יוער כי מרבית טענות אלו של העורר נוגעות להיגיון הפנימי של גרסאות הקטינה, לסתירות ביניהן ולאמינות שיש לייחס להן לאור רמת פירוטן. ואולם, כידוע, בית המשפט הדן בהליך המעצר אינו נדרש לבחון את מהימנות העדים, אלא במקרים בהם נגלות מחומר הראיות סתירות מהותיות וגלויות על פני הדברים (ראו למשל: בש"פ 4068/15 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (22.6.2015); בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.9.2014); בש"פ 3717/15 אבו רמדאן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.6.2015)). לא שוכנעתי כי המארג הראייתי שהוצג בענייננו מגלה סתירות מהותיות כאמור, ובפרט בשים לב לאופי העבירות בהן עסקינן, לחלוף הזמן ולגילה הצעיר של הקטינה בעת ביצוע העבירות. משאלה הם פני הדברים, סבורני כי טענות העורר מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי - וכי בשלב זה, אין מקום לקבוע כי קיימת חולשה בתשתית הראייתית הלכאורית.

6. משנמצא כי בדין קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, סבורני כי גם בכל הנוגע לקיומה של חלופה למעצרו של העורר, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. אכן, שירות המבחן המליץ על העברתו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. ואולם כידוע, בית המשפט אינו כבול להמלצתו של שירות המבחן (בש"פ 8093/22 ברכאת נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.12.2022)), וממילא המלצה זו נלקחה בחשבון במסגרת ההחלטה, אשר פתחה למשיב פתח להגיש בקשה לעיון חוזר עם תום עדות הקטינה, במסגרתה יהא רשאי לעתור להעברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. כבר נקבע לא אחת כי המתנה לתום עדות המתלוננת, בטרם ישוחרר נאשם שמתקיימות עילות למעצרו ממעצר מאחורי סורג ובריח, עשויה להיות מוצדקת בהליכים מהסוג בו עסקינן (ראו למשל: בש"פ 3883/19 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (11.6.2019); בש"פ 2889/23 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2023); בש"פ 6122/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (22.8.2012)). בנסיבות ענייננו, בהינתן קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, לנוכח טיב העבירות ונסיבות ביצוען, המלמדות על מסוכנותו של העורר ואף טומנות בחובן חשש אינהרנטי לשיבוש מהלכי משפט, ואף בשים לב למצבה הנפשי של הקטינה כפי שתואר בתסקיר שירות המבחן, סבורני כי מדובר בהסדר ראוי ומאוזן. יצוין כי נכון לעת הזו עדות המתלוננת צפויה להישמע ביום 26.9.2023 (ולא נעלמה מעיניי בקשת בא כוח העורר לדחיית מועד הדיון), כך שדומה כי סיומה מצוי בעתיד הנראה לעין.

7. סוף דבר - הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' באב התשפ"ג (26.7.2023).

ש ו פ ט ת